

РЕШЕНИЕ

№ 1083

гр. София, 11.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 07.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4351** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл.чл. 156 – 160, вр. чл. 144, ал. 1 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за местните данъци и такси.

Делото е образувано по жалбата от К. Е. Г., срещу АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПУБЛИЧНО ОБЩИНСКО ВЗЕМАНЕ, (АУПОВ) № 08-00/0119 от 12.02.2010 г., издаден от орган по приходите при Отдел „Местни данъци и такси” район „Овча купел, С. О., обжалван пред директора на Д. „Приходи и администриране на местни данъци и такси” и мълчаливо потвърден в хипотезата на чл. 156, ал. 4, вр. чл. 155, ал. 1 ДОПК.

По делото жалбоподателят се представлява от редовно упълномощен адвокат, който поддържа жалбата и искането да бъде отменен оспореният акт. Претендира присъждане на направени за водене на делото разноски, за което представя списък.

Ответникът – директорът на Д. „П.” при С. О., конституиран на основание чл. 107, ал. 4 ДОПК не се представлява и не изразява становище.

По искане на жалбоподателя са изготвени и приети заключения на съдебносчетоводна и съдебнотехническа експертиза, които не са оспорени от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата приема

за установено следното.

За недвижим имот, находящ се в гр. С., квартал „Горна баня”, на У. „755”, № 5, съсобствен на жалбоподателя К. Г. е била открита през 2004 г. партида № *002/11.10.2004 г., след подадена декларация. Съгласно Удостоверение от 18.05.2006 г. (л. 160) данъчната оценка на имота е била определена на 114 748, 90 лева. До м. 03.2009 г. данъчната оценка е 203 347, 80 лева, видно от приложенияте по делото Доклад за извършена проверка (л. 109) и АУПОВ № РД-22-78/13.10.2010 г. за такса за битови отпадъци (л. 101). На 09.03.2009 г. жалбоподателят, от името и на останалите съсобствениците подала декларация за имота, по реда на чл. 14 от Закона за местните данъци и такси (л. 49). На 07.04.2009 г. е подадена друга декларация (л. 55), с която е коригирана първата. В частта „Характеристика на населеното място” била извършена служебно техническа заверка от Район „Овча купел” – СО, като е маркирана клетка „Да”, установяваща, че имотът се намира в курорт с местно значение – Горна баня. Определянето на коефициент за местоположение е дало основание на компетентния орган да определи нов размер на данъчната оценка на имота. Съществуващата партида, № *002/2004 г. била закрыта. Новата данъчна оценка за целия имот е определена на общо 753 143, 30 лева и е открита нова данъчна партида, № *003/2009 г. Въз основа на тази оценка са били определени задължения за данък върху недвижимия имот и такса за битови отпадъци. Със Заповед № 09-00/0001 от 28.01.2010 г., в която посочил като правно основание чл. 107, ал. 3 ДОПК, началникът на Отдел „П.” при Район „Овча купел” възложил на старши инспектор в същия отдел „да извърши проверка и да издаде акт за установяване на вземане за дължим данък върху недвижими имоти, за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2009 г.”. След проверката е издаден Акт за установяване на публично общинско вземане (АУПОВ), № 08-00/0119 от 12.02.2010 г., с който, по отношение на К. Г. са установени нови размери на задължения за данък върху недвижимия имот, в общ размер на 929, 39 лева. и лихви – 67, 97 лева за 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г., съобразно притежаваните от нея 2/5 ид. ч. и въз основа на данъчна оценка от 753 143, 30 лева.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след обсъждане на събраните доказателства и на доводите на страните излага следните мотиви по съществото на спора.

Относно обжалването на актовете за установяване на публични общински вземания са приложими процесуалните правила за обжалване на ревизионните актове, предвид чл. 144, ал. 1 ДОПК и чл. 4, ал. 1, ал. 3 ЗМДТ, тъй като се касае за установяване на задължение за местни данъци. Доколкото задължението е установено по реда на Глава четиринадесета, Раздел I ДОПК решаващ административен орган, респ. ответник е директорът на териториалната Д. „П.” – чл. 107, ал. 4. АУПОВ № 08-00/0119 от 12.02.2010 г., предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство е оспорен в срок пред директора на Д. „П.” с жалба от 04.03.2010 г. (л. 46), но същият не се е произнесъл с изричен акт в 45 –

дневния срок (при действието на нормата на чл. 155, ал. 1 ДОПК, преди изменението ѝ - ДВ, брой 14/2011 г.), и така е потвърдил мълчаливо акта. Жалбата до Съда е подадена в срока, определен в чл. 156, ал. 5, вр. ал. 4 ДОПК и е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Изчисляването през 2009 г. на нов, по – висок размер на данъчната оценка, въз основа на коефициент за местоположение на имота, както и определянето на допълнителни задължения за данък върху недвижимия имот за минали периоди – от 2005 г. до 2008 г., вкл. оформят основния правен спор по делото. За преценяване законосъобразността на оспорения акт от съществено значение са отговорите на въпросите: попада ли процесният имот в курорт с местно значение; разполагал ли е служителят по чл. 4, ал. 1, вр. ал. 3 ЗМДТ с компетентност да установи задължения за данък върху недвижимия имот за минали периоди – от 2005 г. до 2008 г., вкл. и правилно ли е определен размерът на данъка.

В жалбата са обосновани твърдения за нищожност на акта, поради липса на мотиви и за незаконосъобразността му, поради това, че имотът не попада в курорт с местно значение. В решаващото съдебно заседание и в писмена защита пълномощникът на жалбоподателя въвежда като основание за нищожност и твърдението, че с акта недопустимо са изменени задължения за данък, които са били установени с влезли в сила административни актове – съобщения, без за това да е била извършена ревизия.

Жалбата е основателна, но по съображения, различни от развитите в нея и в писмената защита.

I. Относно местоположението на имота и определеният за него коефициент за местоположение и данъчна базисна стойност.

Като съобразява и заключението на съдебнотехническата експертиза Съдът приема, че процесният недвижим имот не е разположен в границите на курорт с местно значение и неоснователно по отношение на имота са били увеличени с 20 на сто коефициентът за местоположение и данъчната базисна стойност, на основание чл. 6, ал. 3, вр. ал. 1 и чл. 14, ал. 5, вр. ал. 1 от Приложение № 2 на ЗМДТ. Основанията за този извод са следните.

Действително, със Заповед № 2620/1963 г. министърът на народното здраве и социалните грижи, при действието на Указа за управлението на курортите, в раздел „А”, т. 21 е включил Горна баня като **балнеолечебен курорт**. Указът за управлението на курортите е бил отменен, считано от 01.01.1974 г. – датата на влизане в сила на Закона за народното здраве (отм. от 01.01.2005 г.), с § 9 от ЗР на закона. Според разпоредбата на чл. 46, ал. 2 ЗНЗ (отм.), в редакцията до м. 01.1997 г. *„местности или населени места с природни фактори, които действуват благоприятно върху организма на човека и могат да се използват за лечебни и профилактични цели се обявяват за курорти. Курортите от местно значение се обявяват от министъра на здравеопазването, а курортите от национално и международно значение - от Министерския съвет”*. Съгласно чл. 76 на сега действащия Закон за здравето, „териториите с категоризирани

курортни ресурси и възможности за изграждане и експлоатация на обекти и съоръжения за профилактика, лечение, рехабилитация, отдих и туризъм на населението се обявяват за курорт, **като границите и условията за развитие на курорта се определят с решение на Министерския съвет, което се обнародва в „Държавен вестник“**. Цитираните норми на ЗНЗ (отм.) и на Закона за здравето дават легални дефиниции на понятието „курорт“, определяйки реда за обявяване, като ЗНЗ (отм.) разделя курортите на такива с национално (международно) и с местно значение. Обявяването, категоризирането, използването и опазването на курортните ресурси, курортните местности и курортите са уредени с Наредба № 14/1987 г. за курортните ресурси, курортните местности и курортите, която е запазила действието си и до днес. Според чл. 3, ал. 2, вр. ал. 1 от наредбата, „курорт е курортна местност, в която има обявени и категоризирани курортни ресурси и възможности за изграждане и експлоатация на курортни обекти и заведения“. В Приложение № 3 към чл. 5, ал. 2, т. 3 от наредбата, което не е обнародвано, в Раздел II „Балнеолечебни курорти от местно значение“, под т. 13 е включена „Горна баня – С.“, като е цитирана Заповед № 2620/1963 г.

От изложеното е видно, че Горна баня, понастоящем квартал, част от административен район „Овча купел“, гр. С. е бил обявен за „балнеолечебен курорт“ през 1963 г., след което статутът му е потвърден с Приложение № 3 от Наредба № 14/1987 г. Както вече се каза, със ЗНЗ (отм.), Закона за здравето и с Наредба № 14/1987 г. за курортните ресурси, курортните местности и курортите са били определени специфични критерии и ред за квалифицирането на местност като курорт, респ. за категоризирането му като такъв с местно или с национално значение. Наличието на изрично въведени критерии със закон, представляващ по – висок по степен нормативен акт е предполагало издаването на нова заповед от министъра на здравеопазването, за определяне и прецизиране на местностите и/или населените места, които имат характеристиките на курорт. Такава заповед не е била издадена и това се потвърждава от приложеното по делото писмо от главния държавен здравен инспектор при МЗ (л. 161). В същото писмо се сочи още, че точните граници на включения в т. 13 на Приложение № 3 към Наредба № 14/1987 г. като курорт с местно значение – „Горна баня – С.“ не са определени. От друга страна, видно от текста на подписаното от главния секретар на МЗ писмо изх. № 07-00-1009.07.2010 г. (л. 128), със Заповед № 09-532/23.07.1990 г. на министъра на здравеопазването са били определени границите на охранителни зони „А“ и „Б“ на балнеолечебния курорт „Овча купел“. Двете писма представляват официални документи, по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК и направените с тях удостоверителни изявления не са оспорени от страните. Ответникът не твърди да са определяни такива зони за Горна баня. Тук се налага да бъде направено разграничаване между „охранителни зони (санитарноохранителни зони)“ и зона (граница) на курорт (курортна местност). Касае се за различни понятия. По смисъла на Закона за водите и на Наредба № 3/16.10.2000 г. „за условията и реда за проучване, проектиране, утвърждаване и

експлоатация на санитарно-охранителните зони около водоизточниците и съоръженията за питейно-битово водоснабдяване и около водоизточниците на минерални води, използвани за лечебни, профилактични, питейни и хигиенни нужди” (чл. 3, ал. 1 чл. 7 и сл.) „санитарно-охранителните зони обхващат: 1. акваторията и територията около водоизточниците и съоръженията за питейно-битово водоснабдяване от повърхностни води; 2. територията и/или подземния воден обект около водоизточниците за питейно-битово водоснабдяване от подземни води и за минерални води, използвани за лечебни, профилактични, питейни и хигиенни нужди, и територията около надземните съоръжения”. Целта е осигуряване и запазване на водоизточника от вредни въздействия. Като се има предвид определението в чл. 76 от Закона за здравето, че курорт е „територия с категоризирани курортни ресурси и възможности за изграждане и експлоатация на обекти и съоръжения за профилактика, лечение, рехабилитация, отдих и туризъм на населението”, очевидно е разликата. Дори да бъде прието, че формално Горна баня все още притежава статут на курорт, независимо от липсата на издадена при действието на ЗНЗ (отм.) и ЗЗ заповед, потвърждаваща този статут, следва да се има предвид и следното.

От 28.01.2007 г. е в сила Законът за устройството и застрояването на Столичната О. (ЗУЗСО), който определя специфичните правила и нормативи за устройството и застрояването на територията на общината. Съгласно чл. 3, ал. 2, с правилата и нормативите за прилагане на плана, които са неразделна част от Общия устройствен план на СО се определят устройственото и функционалното предназначение, ограниченията при застрояването и показателите за застрояване на отделните видове територии, устройствени зони и самостоятелни терени. Правилата и нормативи за устройство и застрояване са посочени в приложението към чл. 3, ал. 2 от закона. В раздел 6: „Жилищна зона с малкоетажно застрояване с допълнителни, специфични изисквания”, в графата „Предназначение, основни и допълващи функции, ограничения” е записано: „Зоната обхваща предимно **бившите квартали-курорти** (Горна баня, Княжево, Б, Драгалевци, С) и гр. Б, за които минималната площ на УПИ е 500 К.м и минималното лице — 16 м.”. От този текст, както и предвид липсата на издадена след 1963 г. заповед за квалифициране на К. Горна баня като курорт може да бъде направено заключението, че населеното място няма такъв статут към датата на издаване на оспорения АУПОВ. Но дори и да има, не е възможно този статут да се разпростира без ограничение по отношение на всички недвижими имоти в района, без да се отчита, дали те попадат в зоната на курорта. От приложените към заключението на техническата експертиза графични данни, както и от самото заключение се установява, че процесният имот е ситуиран в най-северозападната част на К. Горна баня, който пък е в най-северозападната част на Район „Овча купел”. Имотът е на самата регулационна граница, определена с Общия устройствен план и е отдалечен на значително разстояние от водоизточника на минерална вода, както и от определените охранителни зони „А” и „Б” в Район „Овча купел” и охранителен пояс – зона „А”, определена при

действието на ЗУЗСО.

Границите на курорт, по смисъла на Закона за здравето са различни и са по – широки от тези на санитарноохранителните зони. Несъмнено, за К. Горна баня в Район „Овча купел” липсва такова ограничаване. Логиката на законодателя да определи с чл. 6, ал. 3, вр. ал. 1 и чл. 14, ал. 5, вр. ал. 1 от Приложение № 2 на ЗМДТ по - високи коефициенти за местоположение и за данъчна базисна стойност на имоти, находящи се в курорти с местно значение очевидно е свързана с презумпцията, че в тези места природните и климатични фактори са по – благоприятни за хората. За целите на данъчното облагане по реда на ЗМДТ обаче, обявените за курорти местности (зони) следва да бъдат с ясно определени по надлежния ред граници. Недопустимо е само поради това, че името на населеното място съвпада с наименованието на обявена за курорт зона, всички имоти, намиращи се в това населено място да заплащат завишени размери на данък върху недвижимите имоти, определени въз основа на увеличен коефициент за местоположение. Разпоредбата на чл. 76 от Закона за здравето задължава Министерския съвет, като централен орган на изпълнителната власт да определи с решение границите и условията за развитие на обявените за курорти територии с категоризирани курортни ресурси. Такова решение не се твърди да е постановявано до настоящия момент. Съдът, след служебно извършена проверка също не откри такъв нормативен акт. Следва да бъде прието, че включително и за курорт Горна баня не са определяни граници, които да ограничават територия, съответстваща на дефиницията за курорт

II. По възраженията за нищожност на АУПОВ № 08-00/0119/12.02.2010 г.

Изложените в т. I мотиви обосновават сами по себе си отмяна на оспорения акт. За прецизност обаче, както и с оглед значимостта на въпроса Съдът намира за необходимо да посочи и следното.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че: актът не е мотивиран; липсват констатации за извършени плащания на данъка за процесните години.

При действието на отменения Данъчен процесуален кодекс (ДПК), в сила до 31.12.2005 г. съобщенията, с които се уведомяват лицата за размера на установени въз основа на декларация задължения имаха силата на данъчен акт – чл. 60, ал. 1, а според ал. 2 и ал. 3 същите подлежах на оспорване, съответно по административен и по съдебен ред. След тази дата са приложими нормите на ДОПК, а за конкретния случай – чл. 107, в редакцията преди изменението на ал. 3 (ДВ, брой 98/2010 г., в сила от 01.01.2011 г.). В тази връзка Съдът не споделя доводите на пълномощника на жалбоподателя за приложимост и на чл. 106 ДОПК, тъй като текстът се прилага във връзка с чл. 105, при „самоизчисляване и задължение за внасяне”. Разпоредбата на чл. 107 ДОПК е специална и касае установяване на задължения за данъци по данни от декларации, какъвто е настоящият случай. И двете разпоредби са част от Раздел I „Предварително установяване”, на Глава четиринадесета „Установяване на данъците и задължителните осигурителни вноски. С други думи, установено с акт през 2005 г. задължение за данък върху недвижим имот за същата година, който е влязъл в

законна сила не може да бъде изменяно с АУПОВ, издаден през 2010 г. по реда на чл. 107, ал. 3 ДОПК. Такова изменение, по инициатива на орган по приходите би могло да бъде направено единствено по реда и на основанията, регламентирани в чл. 133 и в чл. 134 ДОПК. В тези случаи изменението на задълженията може да бъде направено след възлагане на ревизия, която се възлага от и по преценка на териториалния директор, който за случая, по аргумент от чл. 4, ал. 5 ЗМДТ е директорът на Д. „П.“ при СО. Макар че същият административен орган е издал Заповед за проверка, № 09-00/0001/28.01.2010 г. (л. 40), с нея е възложил изготвянето на АУПОВ, а не на ревизионен акт. Поради това Съдът намира, че оспореният АУПОВ № 08-00/0119/12.02.2010 г. е нищожен в частта, с която е установено задължение за данък върху имота за 2005 г., тъй като същото е установено в ненадлежно производство, извън рамките на материалната компетентност на органа по приходите.

Актът, в частта на установените за: 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. задължения е издаден от компетентен орган – служител при Отдел „МДТ“ – Район „Овча купел“, СО, който има правата и задълженията на орган по приходите – чл. 4, ал. 3, вр. ал. 1 ЗМДТ. Актът в тази част е валиден, но (както се каза) е незаконосъобразен, понеже е постановен при неправилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗМДТ, след като необосновано е прието, че имотът попада в границите на курорт с местно значение, увеличени са с 20 на сто коефициентът за местоположение и данъчната базисна стойност на имота и така са определени по – високи размери на данъка.

Чл. 20 и чл. 23 ЗМДТ вменяват задължение за служителя от общинската администрация, който определя размера на данъчната оценка и този, който въз основа на нея определя размера на данъка върху недвижим имот, да съобщи това на задълженото лице. Установено по този начин задължение подлежи на внасяне в срока, определен в чл. 28, ал. 1 ЗМДТ, т. е. най-късно до 30 октомври на годината, за която е дължим. ЗМДТ не предвижда изрично ред за издаване на акт за установяване на задължение за данък върху недвижимите имоти и затова чл. 4, ал. 1 препраща към ДОПК. Общият ред е установен в чл. 166 ДОПК. Влязъл в сила „акт за установяване на съответното публично вземане“ представлява изпълнително основание (чл. 165) за събиране на общинското публично вземане, каквото е вземането за данък върху недвижимите имоти (чл. 162, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 и чл. 1, ал. 1, т. 1 ЗМДТ). Според чл. 166, ал. 2 ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс. Следователно, за да бъде даден отговор на въпроса за валидността на процесния АУПОВ, следва да бъдат съобразени процесуалните разпоредби на чл. 107 и чл. 166 ДОПК, както и тези от Дял първи, Глава пета, Раздел I АПК, респ. съотношението между тях.

А. 2 на чл. 166 установява изрично реда за издаване на АУПОВ, като препраща към АПК. Систематичното място на чл. 166 ДОПК (Дял четвърти: ”Събиране на

публични вземания”) определя, че нормата ще се прилага тогава, когато данъчнозадължено лице не е платило в срок задължението си. Размерът на дължимия данък по АУПОВ № 08-00/0119/12.02.2010 г. е установен от органа по приходите въз основа на подадена от задълженото лице декларация и затова е приложима нормата на чл. 107 ДОПК, доколкото не се касае за неплатен в срок данък.

Според текста на ал. 3, чл. 107 ДОПК в редакцията преди да бъде изменен, считано от 01.01.2011 г. (ДВ, брой 98/2010 г.): „размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице. По искане на задълженото лице органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането. Акт може да се издаде и служебно, *когато задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия*”. Очевидно е, че законодателят е установил издаването на АУПОВ като изключение, а не като правило и практика в дейността на общинската администрация. Актът е издаден служебно, след като служебно е направено отбелязването, че имотът попада в „местен курорт”. За да бъде съставен такъв акт е необходимо задължително да се налице и двете, кумулативно определени процесуални предпоставки - задължението да не е платено в срок и да не е извършена ревизия. Наличие на извършена ревизия не се твърди, но не може да бъде прието и, че определените за 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и за 2009 г. задължения за данък върху имота не са били платени в срок. Напротив, налице са доказателства за плащането им, които не са оспорени от ответника. Това несъобразяване с материалноправните предпоставки за издаване на акта определя същия като незаконосъобразен, тъй като издателят му не е разполагал с възможността да го издаде. След като е установил основание да промени коефициента за местоположение на имота и да увеличи размера на данъчната оценка, компетентният орган е следвало да се съобрази с разпоредбата на чл. 19, ал. 3 ЗМДТ и да определи данъка върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната, като съобщи това на задълженото лице по начина, по който това се прави от СО от години и понастоящем – със съобщение, което не съдържа подпис на издателя и печат.

Според настоящия съдебен състав, при действието на ДОПК съобщенията нямат характер на индивидуални административни актове, тъй като, макар и да съобщават на задълженото лице размера на дължимия данък, не са издадени по реда на чл. 107, ал. 3 или по реда на чл. 166 ДОПК в производство, съобразено с правилата за издаване на актове, установени в АПК. По тази причина, няма пречка с издаден по реда на чл. 107, ал. 3 ДОПК АУПОВ да бъдат определени нови размери на задължение за данък върху недвижим имот, дори за минали периоди, но след 2005 г., стига този акт да е издаден при наличието на споменатите по – горе предпоставки. Когато е издаден в съответствие с правилата на ал. 3, чл. 107 ДОПК актът не би бил нищожен, защото така не се изменят задължения, установени с влязъл в сила административен акт. В този случай разпоредбата на чл. 19, ал. 3 ЗМДТ не е аргумент за противното. Тази разпоредба предоставя възможност на общинската администрация да реагира

своевременно тогава, когато настъпят обстоятелства, водещи до промяна на вече определени данъчни оценки. Данъчната оценка на недвижим имот, за целите на облагането по ЗМДТ е динамична категория, която е зависима от промяната на критериите, установени в чл. 20 ЗМДТ. Въпреки, че неотчитането преди м. 03.2009 г. на фактора „местоположение на имота” не може да бъде вменено във вина на собствениците, данъчният орган може служебно (по аргумент от чл. 18, ал. 1 ЗМДТ и предвид утвърдения формуляр на декларация) да внася корекции, както е направено в случая, Ч. квалифициране на зоната, в която попада имота, като курорт с местно значение.

В заключение, оспореният АУПОВ № 08-00/0119/12.02.2010 г. е изцяло незаконосъобразен, като постановен в резултат на неправилно прилагане на материалния закон – чл. 6, ал. 3, вр. ал. 1 и чл. 14, ал. 5, вр. ал. 1 от Приложение № 2 на ЗМДТ и е нищожен, в частта относно установени допълнително задължения за данък върху недвижимия имот за 2005 г.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на подателя на жалбата, за присъждане на разноски. Ответникът дължи на жалбоподателя възстановяване на направените разноски, съгласно приложения на л. 149, в размер на 685 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2 ДОПК, Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН по жалбата на К. Е. Г., Акт за установяване на публично общинско вземане № 08-00/0119/12.02.2010 г., издаден от орган по приходите при Отдел „Местни данъци и такси” район „Овча купел, С. О. в частта, относно установени допълнително задължения за данък върху недвижимия имот за 2005 г.

ОТМЕНЯ акта в останалата част, като неправилен и незаконосъобразен.

ОСЪЖДА Д. „Приходи и администриране на местни данъци и такси” при С. О. да заплати на К. Е. Г. – ЕГН: * разноски по делото и възнаграждение за един адвокат, в размер общо на 685 лв. (шестстотин и осемдесет и пет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: